

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupen Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Ministr vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2015, č. j. MV-1251-23/KM-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2017, č. j. 11 Ad 14/2015 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je bývalým příslušníkem Policie České republiky, jeho služební poměr skončil dne 30. 11. 2009. Jelikož vykonával službu alespoň 15 let, měl dle § 157 a násl. zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru"), nárok na výsluhový příspěvek.

[2] Ředitel odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně") vydal dne 15. 12. 2009 rozhodnutí, kterým přiznal žalobci počínaje dnem 1. 12. 2009 výsluhový příspěvek ve výši 22.068 Kč měsíčně. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém namítal, že výše rozhodného služebního příjmu nereflektuje všechny jeho složky, neboť žalobci nebyly proplaceny přesčasové práce v rozsahu do 150 hodin ročně v letech 2007 - 2009. Ministr vnitra (dále jen

„žalovaný“) rozhodnutím ze dne 14. 4. 2010 odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. K žalobě pak městský soud rozsudkem ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 Ad 12/2010 – 101, obě rozhodnutí správních orgánů zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Orgán sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra vydal dne 2. 12. 2013 rozhodnutí, kterým žalobci dnem 4. 12. 2013 přiznal starobní důchod ve výši 13.546 Kč. Správní orgán I. stupně dne 30. 12. 2013 přiznal výsluhový příspěvek opět ve stejné výši jako v jeho prvním rozhodnutí. Žalobce se proto znovu odvolal. Žalovaný řízení o odvolání přerušil do doby vyřešení předběžné otázky týkající se doplacení odpracovaných přesčasových hodin žalobci. O této otázce rozhodl ředitel Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje dne 18. 8. 2014, a to zcela ve prospěch žalobce. Žalovaný proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a vrátil mu věc k novému projednání a rozhodnutí.

[4] Správní orgán I. stupně následně vydal dne 25. 11. 2014 rozhodnutí, jímž žalobci přiznal výsluhový příspěvek ke dni 1. 12. 2009 ve výši 23.345 Kč měsíčně, od 1. 1. 2011 ve výši 23.801 Kč měsíčně, od 1. 1. 2012 ve výši 23.992 Kč měsíčně, od 1. 1. 2013 ve výši 24.100 Kč měsíčně, od 4. 12. 2013 ve výši 10.554 Kč měsíčně a od 1. 1. 2014 ve výši 10.576 Kč měsíčně.

[5] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl.

[6] Žalobce následně napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u městského soudu, který ji neshledal důvodnou a zamítl ji. Podle soudu výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela jednoznačně a přehledně obsahuje konkrétní výši výsluhového příspěvku k danému datu a je tedy naprosto dostatečný. Soud se tak neztotožnil s názorem žalobce, že tento výrok trpí vadou z důvodu absence výroku o doplatku konkrétní částky představující rozdíl mezi výsluhovým příspěvkem přiznaným napadeným rozhodnutím a původně přiznaným výsluhovým příspěvkem (který byl přiznán v nižší částce). Taktéž odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně považoval soud za dostatečné, neboť je z něj zřejmé, jak správní orgán při výpočtu výsluhového příspěvku postupoval. Žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami, a jeho rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné. V souvislosti s námitkou, že žalobci nebylo umožněno seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud přisvědčil argumentaci žalovaného, že tato vada řízení neměla vliv na zákonnost rozhodnutí a byla navíc odstraněna nejpozději v odvolacím řízení, kdy při jednání dne 8. 4. 2015 bylo žalobci plně umožněno se s podklady rozhodnutí seznámit.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Nejprve stěžovatel namítl nesprávné právní posouzení otázky týkající se chybějícího výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve výrokové části jsou uvedeny pouze částky odpovídající výši výsluhového příspěvku stěžovatele za období roku

2009 až 2014, tyto částky jsou přitom vyšší než částky, které byly stěžovateli skutečně vypláceny. Vznikl proto rozdíl mezi částkou, která byla stěžovateli na výsluhovém příspěvku celkem za toto období vyplacena a mezi částkou, která mu měla být vyplacena. Tento rozdíl však není ve výrokové části rozhodnutí jakkoliv řešen. Stěžovateli tak není zřejmé, jaká konkrétní částka je rovna tomuto rozdílu.

[9] V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno: „*Výsluhový příspěvek za dobu od 1. 12. 2009 do 30. 11. 2014 činí 78.329 Kč.*“ Stěžovateli není jasné, co měl správní orgán I. stupně touto částí odůvodnění na mysli, neboť výsluhový příspěvek byl za uvedenou dobu mnohonásobně vyšší. Vzhledem k tomu, že stěžovateli byla po vydání shora napadeného rozhodnutí poukázána částka 78.329 Kč na jeho účet, stěžovatel z toho dovodil, že se tato částka nejspíše rovná doplatku rozdílu na výsluhovém příspěvku, který mu měl být řádně přiznán za uvedené období. Legitimitu chybějícího výroku o výši doplatku na výsluhovém příspěvku nelze opírat o pouhou dlouholetou aplikační praxi, jak to činí žalovaný, neboť ta není dostatečně právně závazným podkladem pro vydání, resp. nevydání jakéhokoliv rozhodnutí. Nadto stěžovatel upozornil, že zmiňovaná „dlouholetá aplikační praxe“ neodpovídá reálné praxi, což vyplývá z porovnání rozhodnutí správního orgánu I. stupni ve věci stěžovatele a ve shodné věci jiného příslušníka (stěžovatel doložil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci jiného účastníka řízení, ve kterém bylo ve výroku rozhodnuto o výši výsluhového příspěvku za jednotlivá období a také o výši doplatku výsluhového příspěvku, která příslušníkovi náleží za období, po které mu byl výsluhový příspěvek vyplacen v nižší míře). Stěžovatel nerozumí tomu, proč v jeho případě nebylo postupováno naprosto shodně. Podle stěžovatele si je správní orgán vědom své nesprávné praxe a tento postup změnil až v důsledku tohoto případu.

[10] Městský soud však nesprávně shledal výrok napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečný. Z vyjádření soudu k této otázce není zřejmé, zda chtěl soud uvést, že není stanovena povinnost správního orgánu I. stupně rozhodnout o doplatku výsluhového příspěvku, či zda je jeho povinností o tomto doplatku rozhodnout, avšak pokud toto učiněno není, nezpůsobuje tato skutečnost nezákonnost či nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí. Soud dal stěžovateli za pravdu, že výše citovaná část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně není formulována správně, nicméně se podle jeho slov jedná o zjevnou nesprávnost, která není vadou, pro niž by bylo předmětné rozhodnutí nepřezkoumatelné. Stěžovatel však neví, co jiného než zjevná nesprávnost by zakládala nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podle stěžovatele je rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro vnitřní rozpornost. Stěžovatel si do dneška není jist tím, zda je částka 78.329 Kč, která mu byla poukázána na účet, částkou konečnou, či jakousi pouhou zálohou.

[11] Stěžovatel dále namítl, že napadený rozsudek je nesprávný, neboť soud sice citoval zákonná ustanovení obsahující požadavky na rozhodnutí (§ 181 odst. 4 zákona o služebním poměru), ale již se blíže nezabýval kvalitou jednotlivých částí. Soud vůbec nevzal v úvahu situaci v době vydání rozhodnutí, která představuje řešení otázky, jež má být uvedena ve výroku. Podle stěžovatele vyplývá povinnost rozhodnout o doplatku (pokud by nebyla mezerou v právu) i ze samotného zákona o služebním poměru či subsidiárně použitelného správního řádu. Stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79). Tento stav (došlo

k opakovanému rozhodování o výši výsluhového příspěvku za situace, kdy již byl výsluhový příspěvek vyplácen, a to v nižší částce, než stěžovateli náleželo) byl povinen správní orgán i soud zohlednit. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak měla být zcela jasně a konkrétně stanovena výše nedoplatku na výsluhovém příspěvku, na který vznikl stěžovateli ke dni vydání tohoto rozhodnutí nárok. Absencí výroku o doplacení výsluhového příspěvku nebylo uvedené splněno. Závaznou částí rozhodnutí je přitom pouze výrok, pouze výrok může být vykonáván. Stěžovatel dále namítl, že soud se vůbec nezabýval vůlí správního orgánu vydat rozhodnutí o určitém obsahu (k tomu obsáhle citoval svou žalobu). Zde byla patrná vůle správního orgánu I. stupně doplatit částku 78.329 Kč, tato vůle tedy měla být zohledněna ve výroku rozhodnutí, a to ke dni rozhodnutí. Soud se s tímto stěžejním žalobním argumentem nevypořádal a jeho rozsudek je tak zatížen nepřezkoumatelností.

[12] Dále se stěžovatel vyjadřoval ke konstatování soudu, že ze strany správních orgánů nedošlo k porušení procesních předpisů, jež by mělo za následek nezákonnost napadených rozhodnutí, a že nakonec z žaloby ani není zřejmé, k jakému výpočtu výsluhového příspěvku měl správní orgán I. stupně dospět. Stěžovatel k tomu uvedl, že za situace, kdy nebyl seznámen se všemi podklady rozhodnými pro vydání rozhodnutí, není v jeho silách uvést, k jakému konkrétnímu výpočtu měl správní orgán I. stupně dospět. Tento požadavek městského soudu je nepřípustný, pokud ho k tomu předem nevyzval a nepoučil ho. Sám soud měl dospět k tomu, zda je výše výsluhového příspěvku stanovena přezkoumatelným způsobem a správně. Je nutné si uvědomit, že může existovat několik způsobů výpočtu a je tedy nesmyslné, aby tento výpočet prováděl sám účastník a tím *de facto* nahrazoval činnost správního orgánu. Podle stěžovatele je absurdní závěr soudu, že není zřejmé, jakým způsobem by žalobce mohl ovlivnit výsledek rozhodnutí, kdyby se k podkladům rozhodnutí vyjádřil. Stěžovateli toto není známo, neboť se s podklady nemohl seznámit a posléze se k nim vyjádřit.

[13] Stěžovatel je v důsledku chybějícího výroku o doplatku výsluhového příspěvku uvržen do stavu právní nejistoty, neboť finanční obnos ve výši 78.329 Kč mu byl na účet poukázán bez jasného právního titulu a může tak kdykoliv dojít k situaci, že po stěžovateli bude správní orgán vyžadovat vrácení této částky. Stěžovatel by pak byl nucen prokazovat doklady o jednotlivých platbách výši výsluhového příspěvku, která by mu byla uhrazena a která mu měla být uhrazena. Soud zde rezignoval i na svoji povinnost v rámci spravedlnosti. (Nejen) Jeho rozhodnutí by mělo být i preventivní. Soud toto nesplnil a navíc přišel s řešením, které by mohlo vyvolat spoustu dalších problémů (s případným zápočtem, výší, správností, úroku, výkonem rozhodnutí apod.).

[14] Nad rámec stěžovatel uvedl, že chybějící výrok zapříčiňuje též vnitřní rozpornost rozhodnutí, pokud výroková část nekoresponduje se svým odůvodněním. Namítl také, že se soud nijak nevěnoval námitce, že se žalovaný vypořádal s podáním stěžovatele ze dne 17. 4. 2015 zcela neodpovídajícím způsobem, a dále s námitkou, že odkaz na obecný mechanismus výpočtu výsluhového příspěvku je zcela nedostačující.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jeho právní názor ke kasačním námitkám je podrobně uveden v napadeném rozhodnutí. Rozsudek soudu považuje za správný, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, ke které musí případně přihlédnout i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). V této souvislosti upozorňuje, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Stěžovatel namítl, že se městský soud nevypořádal s žalobní argumentací, kterou obsáhle cituje v kasační stížnosti, podle níž „[o]*bsah výrokové části rozhodnutí musí být* […] *dostatečně určitý, zejména pokud jde o řešení otázky, která je předmětem řízení, tzn. že z něj musí být zřejmá vůle správního orgánu, který ho vydává, tedy především právní účinky, které má správní rozhodnutí vyvolat*“. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným z tohoto důvodu neshledal. Městský soud totiž jasně konstatoval, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proti němuž argumentace stěžovatele směřuje, je dostatečně určitý, neboť obsahuje řešení otázky, jež je předmětem řízení, tedy rozhodování o výsluhovém příspěvku. Rozhodování o doplatku výsluhového příspěvku předmětem řízení nebylo a správní orgán o něm proto nemusel zvláštním výrokem rozhodnout. Tímto zjevně považoval za nedůvodnou i stěžovatelem citovanou žalobní námitku, byť se k „vůli správního orgánu vydat rozhodnutí o určitém obsahu“ konkrétně nevyjádřil. Z jeho závěrů je však evidentní, že vůlí správního orgánu bylo toliko stanovení nové výše výsluhového příspěvku zohledňující všechny relevantní příjmy stěžovatele, nikoliv určení, jaká částka zbývá stěžovateli na výsluhovém příspěvku doplatit. Uvedené věcné závěry městského soudu navíc Nejvyšší správní soud považuje také za správné, jak bude rozebráno níže. Městský soud dále uzavřel, že se žalovaný dostatečně věnoval všem odvolacím námitkám a jeho rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné, čímž soud vypořádal také žalobní námitku, že se žalovaný nedostatečně zabýval podáním stěžovatele ze dne 17. 4. 2015. Nejvyšší správní soud žádné jiné důvody svědčící o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku neshledal a považuje tak rozhodnutí městského soudu za plně přezkoumatelné.

[19] Předmětem přezkumu je rozhodnutí, kterým byl stěžovateli přiznán výsluhový příspěvek. Stěžovatel nijak nepolemizuje s výší přiznaného výsluhového příspěvku, je však přesvědčen, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje výrok o doplatku na výsluhovém příspěvku, který vznikl z důvodu, že stěžovateli již byl příspěvek vyplácen v nesprávné (nižší) výši (na základě rozhodnutí ze dne 15. 12. 2009, které bylo posléze zrušeno).

[20] Náležitosti výroku rozhodnutí upravuje § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru následovně: „*Výrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o*

povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění."

[21] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného a městského soudu, že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně stanovené náležitosti výroku plně respektuje. Předmětem rozhodování bylo přiznání výsluhového příspěvku (na základě žádosti stěžovatele o přiznání výsluhového příspěvku ze dne 31. 10. 2014), a stanovení jeho výše v jednotlivých obdobích podle § 157 a násl. zákona o služebním poměru. Předmětem rozhodování naopak nebylo samotné stanovení výše doplatku výsluhového příspěvku, které ani nijak neupravuje zákon o služebním poměru. Ve výroku rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem uvedeno, že se podle § 157, § 158, § 165 a § 166 zákona o služebním poměru přiznává žalobci výsluhový příspěvek a dále je specifikováno, jakou částku za jednotlivá období tento příspěvek představuje. Z výroku je jasně patrné, v jaké výši (proti níž nadto stěžovatel nijak nebrojí a soud tak považuje tuto otázku za nespornou) byl stěžovateli nově přiznán výsluhový příspěvek. Je zřejmé, že pokud již byl stěžovateli výsluhový příspěvek na základě dřívějšího (později zrušeného) rozhodnutí vyplácen, avšak v nižší částce, má na základě nově vydaného rozhodnutí stěžovatel nárok na doplatek rozdílu mezi nově stanovenou výší příspěvku a jeho původně přiznanou výší. Napadené rozhodnutí je tak zcela dostatečným titulem pro vyplacení částky odpovídající doplatku a není přitom podstatné, že v samotném výroku rozhodnutí nebyla tato částka konkretizována. Stěžovateli proto nelze přisvědčit, že by výrok rozhodnutí měl obsahovat také údaj o doplatku výsluhového příspěvku.

[22] Vzhledem k uvedenému považuje kasační soud dlouholetou aplikační praxi, na níž se žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolával a kterou nyní stěžovatel zpochybňuje, za oprávněnou a zcela v souladu se zákonem o služebním poměru. Pokud správní orgán následně (patrně v reakci na nyní posuzovaný případ) v obdobné věci uvedl ve výrokové části rozhodnutí i výrok o doplatku výsluhového příspěvku, chápe to soud spíše jako procesní opatrnost vyvolanou argumentací stěžovatele, kterou však považuje za nadbytečnou.

[23] Se stěžovatelem nelze souhlasit v tom, že by z napadeného rozsudku nebylo zřejmé, zda je stanovena povinnost správního orgánu rozhodnout o doplatku výsluhového příspěvku. Městský soud v napadeném rozsudku srozumitelně uvedl, že zákon o služebním poměru ani jiný zákon neukládá správnímu orgánu výslovnou povinnost rozhodnout v rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku také o konkrétní výši doplatku. Poznamenal, že zásadně je rozhodováno o výši výsluhového příspěvku v konkrétním období a případný nedoplatek či přeplatek je pak určován na základě početní operace vycházející již z pravomocného rozhodnutí správního orgánu o výši výsluhového příspěvku (tedy po vydání rozhodnutí), nikoliv při samotném rozhodování o jeho výši. Z odůvodnění napadeného rozsudku je tak dle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že povinnost správního orgánu I. stupně rozhodnout o doplatku výsluhového příspěvku (resp. konkrétně uvést jeho výši ve výroku jeho rozhodnutí či alespoň v odůvodnění) není stanovena. S uvedenými úvahami se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[24] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje stěžovatelem zmiňovanou obecnou zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Z ní ovšem nelze pro posuzovanou věc nijak dovodit, že měl správní orgán I.

stupně výslovně rozhodnout také o doplatku výsluhového příspěvku, na který měl stěžovatel nárok ke dni tohoto rozhodnutí. V této souvislosti je třeba zopakovat, že předmětem rozhodování bylo přiznání výsluhového příspěvku a stanovení jeho výše v jednotlivých letech. Správní orgán I. stupně přitom rozhodoval o žádosti stěžovatele o výsluhový příspěvek znovu poté, co bylo zrušeno jeho původní rozhodnutí, na základě něhož již byl stěžovateli vyplácen výsluhový příspěvek v nesprávné výši. Jednalo se tak o nové rozhodnutí ve věci, které s účinky *ex tunc* stanovilo, jaká výše výsluhového příspěvku stěžovateli přísluší od 1. 12. 2009. Skutečnost, že stěžovateli již byla v době vydání rozhodnutí určitá část výsluhového příspěvku vyplacena, neznamená, že by se správní orgán musel ve výroku předmětného rozhodnutí zabývat tím, kolik stěžovateli zbývá doplatit tak, aby mu byl za uplynulá léta vyplacen příspěvek ve správné výši.

[25] Správní orgán I. stupně skutečně v závěru odůvodnění svého rozhodnutí poněkud nepřesně uvedl, že výsluhový příspěvek za dobu od 1. 12. 2009 do 30. 11. 2014 činí 78.329 Kč. Z výroku i odůvodnění jeho rozhodnutí je nicméně i Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, že se nejedná o celkovou výši přiznaného výsluhového příspěvku za daná období (ten je samozřejmě mnohem vyšší, jak poznamenává stěžovatel), lze naopak usuzovat, že se jedná o částku, kterou ještě zbývá stěžovateli na výsluhovém příspěvku vyplatit. I stěžovatel tuto skutečnost sám logicky dovodil ze z toho, že mu uvedená částka byla poukázána na bankovní účet. Městský soud tak správně uzavřel, že se jednalo o zřejmou nesprávnost, která však nezpůsobuje vnitřní rozpornost rozhodnutí. K poznámce stěžovatele, že neví, co jiného než zjevná nesprávnost, by mohlo způsobovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí, je třeba uvést, že „zjevnou nesprávností“ se chápe na první pohled odhalitelné pochybení, jako např. chyba v psaní či počtech. Jde tak spíše o toliko formální pochybení, které v zásadě nemůže zakládat nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Bylo by tak přepjatým formalismem pro toto pochybení rozhodnutí správního orgánu rušit.

[26] Na základě uvedeného tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl dostatečný a vyhovující požadavkům stanoveným zákonem o služebním poměru i stěžovatelem citovanou judikaturou. Toto rozhodnutí tak ani nelze považovat za vnitřně rozporné či z jiných důvodů nesrozumitelné nebo nedostatečné.

[27] Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem nepovažuje za vadu řízení, jež by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, skutečnost, že správní orgán I. stupně stěžovateli neumožnil, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, jak mu ukládá § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru. Stěžovateli byly totiž všechny relevantní podklady pro stanovení výsluhového příspěvku známy. Správní orgán I. stupně jednoznačně vymezil hrubý měsíční služební příjem zjištěný jiným služebním funkcionářem (ten se shodoval s částkou uvedenou v žádosti stěžovatele) a konstatoval, který průměrný služební příjem je pro stěžovatele výhodnější. Zohlednil také rozhodnutí, kterým byl stěžovateli přiznán starobní důchod. Výpočet výsluhového příspěvku pak provedl v souladu s ustanoveními zákona o služebním poměru, na která odkázal. Lze tedy předpokládat, že stěžovatel by i v případě, že by byl řádně seznámen s podklady rozhodnutí, proti těmto podkladům nic nenamítal. Neučinil to ostatně ani poté, co byl s podklady rozhodnutí řádně seznámen v rámci odvolacího řízení dne 8. 4. 2015. Městský soud pochopitelně po stěžovateli nepožadoval, aby sám provedl výpočet svého výsluhového příspěvku, pouze poznamenal,

že stěžovatel nevyjádřil nesouhlas s jeho stanovenou výší, což i podle Nejvyššího správního soudu nasvědčuje tomu, že neměl ani konkrétní námitky související s podklady pro jeho určení. Skutečnost, že správní orgán I. stupně opomněl umožnit stěžovateli seznámit se s podklady rozhodnutí, tak představuje spíše formální pochybení, ke kterému žalovaný správně dle § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru nepřihlédl (podle tohoto ustanovení přihlíží odvolací orgán k vadám řízení jen tehdy, pokud mohly mít vliv na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí).

[28] Stejně jako městský soud považuje i Nejvyšší správní soud za bezpředmětnou argumentaci stěžovatele, že je v důsledku chybějícího výroku uvržen do stavu právní nejistoty. Není pravdou, že by mu částka 78.329 Kč byla na účet poukázána bez právního titulu a není tak ani důvodné se domnívat, že by správní orgán mohl po stěžovateli kdykoliv požadovat její vrácení. Nejvyšší správní soud aproboval názor městského soudu, že dostatečným titulem pro vyplacení této částky je rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který nově rozhodl o výši přiznaného výsluhového příspěvku. Jelikož však již byla stěžovateli určitá část výsluhového příspěvku (v nižší výši než mu správně náleží) vyplacena, nepoukázal správní orgán na účet stěžovatele celou částku nově přiznaného příspěvku, avšak proti této částce započetl již vyplacený výsluhový příspěvek. Na tomto postupu neshledává Nejvyšší správní soud nic nestandardního. Pokud si stěžovatel nebyl jist, zda se jedná o zálohu nebo již o celou zbývající část výsluhového příspěvku, mohl si tuto informaci ověřit u správního orgánu, neboť ten jistě eviduje, kolik bylo stěžovateli již na výsluhovém příspěvku za předmětné období vyplaceno a kolik mu ještě zbývá doplatit.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[29] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu